العشق نار اذا وقع في قلوب العارفين

ساڻِ مدد وليءِ حرمت حبيب جي هي

ڪتاب ليلي و مجنون

ڪافي سنڌي

خيرخواه خلق جي قاضي ابراهيم بن قاضي نور محمد پلبندري

منجهه مطبع محمدي بمبئي جي ڇاپيو

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سَارَاهِيَانِ سُو ڌَڻِي جُو رَبُّ سَئِين وَاهُ
قَادِرُ قَائِمُ قَدِيمُ سُو دَائِمُ دَٽِي ڏُرِئَا
صِفَتَ تِهِ صَاحِبَ جِي اِئِي کَرِ هُوکَا
جَهِ جَڳَهَ اُپَائِيُو سَبِ نَبِيَّ جِي نُورَا
عَرْشَ کُرْسِيءَ اِسِمَانَ مَنْدِئَاءِ مُورَا
سِجَهَ چَنْدَ تَارَنِ پَائِي کِئَاءِ پُورَا
ڏُنَائِنِ رَوْنَقَ رُوشِنِي ڏِسِجَنِ تَا ڏُورَا
مَنجِهُو اَمْرُ اللهَ جُو ڦُرُو ڏِينِ ڦِيرَا
نَکُو سُکَهُ سَائِرَ کِي نَکِ وِسَامِي وَاءُ
مَاڙُو مُرُو پَکَتَانِ کَٽَنِ سَاهُ پَسَاهُ

ڪهڪي قرار نا هڪو امر ڪئو الله

ڏينهه منجهارائي ڪري راتين منجها ڏينهه

متي موسم پاهجي اچئو وسن مينهه

ري ٻچه اوپڙ اپڙ ائي پوي ڪن ٻهار

ولڙي وٽنڪي هلئو بڌن هار

ڪين منجهاڪ ڪري وڏي سگهه ستار

ات اپايا پاتشاه عالم گهٽان اپار

ايڏا ڪم ڪريم ري ٻئو ڪير ڪري

متي شاخ سائي ڳاڙا ڦل ڏيي

واڪاڻ ته واحد جي ڪهڙي تون ڪند

ٿڪي رهندو ٿورڙو عقل توسندو

عجز آندو ملڪ ءِ نياز نبين

ما عرفناڪ حق معرفتڪ ٻئو ڪين ٻجهن

رحمت ته رحيم جي ماهيا اميدوار

جه اپايو محمد مصطفى سڀاجي سنار

اَوّلُ نُورُ اُپائي ڪَري پَيدا پوءِ ڪِياسِ
مَولي مُلڪُ پانهجو ڏِلي ذاتِ ڏِناسِ
اَنا مَولاڪَ اَنتَ مَحبُوبِي اِيئه پانِ اُتاسِ
اِلٰهي عَفُو ڪَري اسانُ ڪَرِ آسان
هِي مِ هُوشُ ڏِي ءِ ذِهنُ مَنجهه زَبانَ
تَه مُنجها نعتِ نَبيءَ جي ڪَريءَ ڪو بَيانُ
خالِقَ خاصُ خَلقيو مُحَمَّدُ مِهرَبانُ
جِهَتا جهانُ صَدقو قادِرَ ڪئو قُربانُ
اَنڌَ بيتُ مُلڪي عَلَيڪَ يا مُحَمَّدُ فِرمُئِي فَرمانُ
شَفيعُ سَڀ جَهانَ جو مُحَمَّدُ مُوچارُو
عَفُو ڪَري عاصِينِ کي چَڏٿَ نَه وارُو
جَنِ مُحَمَّدُ مَنجهو دِيرُو تَنهجَ ارُو
يارُ پَسَندَ اَپيڙَ اسي سَڀِ سوارُو
تِهُ شَفيعَ جي شَفاعَتجو اهي اسارُو
هُونِ رَحمَتَ سَلامَتيءَ مٿي مير مُحَمَّدُ مُصطفيٰ

حُرمت ته حبيب جي ساءِ ٿي صفا
مٿي آل رسول جي ۽ مڙني صحابن
هون رحمت رب جي نازل مٿي تن
پڻ هون رحمت تن جي چارئي چوگا يار
اعلىٰ هئا افضل گھڻو خاصا خبردار
پهرئين صدق شفيع تي ابابڪر آندو
غوطو نه ايس غار ۾ ٿيو ندر ماندو
پئي امر الله جو سچي صدق ڪيو
لاتخاربوا ادخلوا في الغار حڪم ٿي ٿيو
وِسور ڦور وِساه گھڻ ڪان ڪنائين ڪٿ
هوءِ مدام تهين شال رباني رحمت
ٻيو امير عمر سو جنهن عدل ڪيو آتم
ڪڏهن پهچي پٽ ڪي هٿ درنس دم
اِهو عادل عالم ڪنهن ڪون هئو
مٿي امر شرع جو پٽ جنهن مارا بو

هُونِ رَحمتَ رَبَّ جِيُ نازِلُ مَٿي تَنِّ

جِي ڪَنبِي يِيُ ٿِيھا رَجِي قائِمُ قضا ڪَنِّ

ءِ عُثمانُ پُٽُ عَفّانَ جُو جِهِ جُوڙِيُ قُرانُ

صَحِي سِيپارا ڪِئا فاضِلَ تِهْ فُرقانُ

لِکِيُو جِنِيءَ لَوحَ مَحفُوظَمِ تِهِ ڪِئاءِ تمامُ

هُوءِ رَحمتَ رَبَّ جِي مَٿي تِهْ مُدامُ

ءِ عَلِيُّ پُٽُ اَبُوطالِبَ جُو سَنَدُ وَسائِي شيرُ

قاتِلُ ڪُفّارَ جُو دائِمُ هُو دِليرُ

دَرُ وازُو عِلمَ جُو حاصِلُ حِلمُ ڪِئاءِ

ماري مُنافِقَنِ کي ڪُفرُ ڪُوٽَ ڀِڳاءِ

مَهدَ اَمِيرُ مُحَمَّدَ مُصطَفيٰ اِيو مَنجهه آدَبُ

هُوءِ مُدامُ مَٿِي رَحمتَ سَندِي رَبُّ

ساءِ مُھجا سَنڌُ شَفِيعُ لِڳِ سُڻِج

حُرمتَ اِسا مَحسَنَ حَسَينَ جِي مُؤمِنَ سَڀي مَهيج

ءِ ماءِ تِرِسِ مُهجي ڪَرِيمُ ڪَرَمُ ڪَرِج

موت وقتِ محشر ڏينهِ مون ٺهلوڏکم منهنج

گناهه هن غريب جا قادر تون ڪميج

فڪر ڏي فاضل کي مولا هن مسڪين

اهي جو ابو جهه گهٽون ڪتهِ جاٽي ڪين

اچي ڪو عشق جو تهڪي پــه پٺو

پرڙدو ڏيئي پرت کي ته ڏکه گالايو

الله عالمن ربِ قادر ڪرم ڪري

قلبنِ قدرت جا اٽوءُ درد ڏري

ڪي عارف عاشق ڪي عابد ڪي ٿيا

ورونه ڪن واحد سين منجهه پرت پيا

ڪي مصلي متقي مؤمن مسلمان

راتو ڏينهان روحم ساراهه ڪن سبحان

پڙهو پڙهن پرت سين قاري کي قرآن

محمود الي مجن وڃي دور ڪيو

ونحن اقرب اليه من حبل الوريد الي جان ايو

مَعنيٰ لڳيس دِلِ ۾ فِڪرُ منجهه پيشُ
سُڻيندهِ سرهُو ٿيو خبر ٻُڌي خوشحالُ
ساهه رڳنِ ۾ ان اُو ذڪرُ واحِدَ جو وِصالُ
اُتي آيو اُستاد ڏانهه اُڀي عرض چياسِ
آيت هي اول ڪنان پڙهي سُڻاياسِ
طالِبَ کي توجّه ۾ شُغل ڪو سُڻاءِ
اُتي طلب توحيد ۾ جان اُءُ ڪريان ڪاءِ
تڏهه مُرشد ڪئو مُريد کي اُتي هي ارشادُ
لامقصود في الدّارين الاّ هو تي شُغلس شادُ
تڏهه ڪسرهه ڪري قلبس رُوئي راتو ڏينهه
پُوتو اهي پُورم آتو پهر اينهه
آڳي آرتو لائيو ڪر واسي وسن مينهه
جو وساريو پاهجي تهس ڪيو ڪينئي
العشق نار الله اذا وقع في قلوب العارفين
يحرق ما سوى الله اصلاً اهي اينئي

مَشغُول مُراقبي ۾ وِيٺو جان هُئو

مُشاهِدُ وَ مَحبُوبَسِ ٿِهکِي ٿِتِ ٿِئو

هيڪَڙو دَمُ حَبيبُ اُوِهي وَٽِ جَهِ

رَهي نَهُ هوشُ هِي ۾ عَقلُ کِي تَهِ

مَحبُوبُ وَٽا مَجنُ جِڏهِ سُو وِوُ

عَقلُ اُنَ عاشِقَ جُو ڪَٽِ نازَنِئو

تَڏهِ قَيسَ قَرِيبَ کِي اُٿِي ٻُڌِئَي چيو

تَڪَڏهِ پَسَندُسِ تُوکِي جِهِ مُون تِهجِي ياتِ

تانجي مُونکِي پَسَندُ نِندَ ۾ پَرَستِي اَڌِراتا

ڪَنا فِراقَ فاصِلُ چُوءِ سُو ٿِئو بيهوشُ

وَيرِي پِئو وَجدَ ۾ ڪَرِي جوشُ خُروشُ

ماخُولِيا کِي مَجنُ ڪِئُو خُشڪُ خَيالُ

لَيلا ڪارَڻِ لُجِندُ وِيُو ٽِي سُو بِحالُ

نَڪا سارَ سَرِيَ ۾ نَڪا راتِ نَهَ ڏِينه

پِڇِي سُو رَ پِرِينَ لِئِ اُٿِي ٿِئو اِيئَ

ليلا نالو نارِ جو جا قاضي قمر ديئي

۽ ليل نالو رات جو منجھ عربي وائي

هنکي رات روحم هي تا پائين هيئي

ڏينهان روئي رات کي رات پر کي رات

روئو روئي رات کي بي ڇڏئاءِ تات

ويندا سي ايمانس کلون جن وات

لا اله الا الله محمد رسول الله

 صلى الله عليه وآله وصحبه وسلم

تڏھ مارُو مکي شهر جا مرقو ميڙ اکن

تئو کيجارُ و قيس کي اڇُو اينئي چون

کوچي پئسِ جن جيسي م کوچي کمل قُرُسِ

بچي پيڙ ما پير کي دارُو دوا کرُس

مان چيو ماءُ سِ کي تان تون پاڻ پڇهُ سِ

جيڪا هوئس هي مر ساتان گال کن سِ

تڏھ ماءُ پڇئو کي مجن کهڙي لگي کيساءِ

جَا تُهجي مَنهِم سامُون گالِ سُڻاءِ
تَدِهِ مَجنَ چيو ماءَ کي ليلان لاءِ لُچان
پَسَ ڪارڻ پِرِيَ جي پاندِيُ پهِي پُڇان
تَدِهِ ڪُو مُسافِرُ مِصرَ جُو وِيٺو تِتِ هُئُو
ماءَ وَٽان ڪي مَجنَ ڪُونِي تِهِ چيو
چي اهِي مِصرَ شَهرِ ۾ ليلان لال ڪُوانرِ
سُونهَن سَما نگر سُونَدَرِيَ عاقِلَ عقِلدارِ
هَرَڻُ اَکِي هنجهَ گِجي ڪَنت ڪُولِ جي ڪارِ
نَڪُ نِيلُوفَرَ جهِڙُو وِءِ پِرُون بَنِيا وارَ
جاءِ قُلَنِ جهڙا اُڏِ نَسَ ڏَنَدَ ڏاتارَ
پايُو هينديِ پَدَرا ڪَرَ ڪرِڻا ڪُنٺهارَ
ڪَنگوءِ وَرَنِ ڪَرائِي بازُو بَندَ بهارَ
مِينان ڪارِي مُندِيُون انگرِين اپارَ
پَکِي وَرَنِ پَدَ مَٺِ سانُوَلِي سُرنگهه
سَرُو ڪَنائِي سُوهڻان اپرمِ ريئي انگهه

ڪَبُوتَرَ جِهڙي ڪَسِي سِيني سُونهاري
چيلِ چِيڪِڻاءِ سُوهِڻِ ڏاڙي ڪَرِداري
نَتَ نِموريون مِنڙَ اميڊَ اَگُتائي
مانِڪَ مُوتِي تَنَم جَوهَرَ جَڙائي
ماڙُو پَسَندهِ مُنڊَ کي سَاءِ ساراهي
گَهڻان سَيئي گَچِيم پُوتِي پائي
ڪَنِ سُوهَنِسِ سُونجا پُونرا ڀاري
لُڏي لَعلَ قُلُنِسِ ڪَرَ ڏاڙُونءَ جي ڏاري
ڪُونجِنِ جِهڙي ڪَرَ ڪَئي چوٽو جهونانگه
مِڙوئي جا مُوٽن نِفِيسَ تهِ مُون مَن موهيو مانگه
نِئِي ڏُوراءِ ڏِسِجي ڪَرَ ٿُلاري ڦانگه
هيڪڙُو نِيهه نمازن پَرَ ڏُجِي پِرتِ
رُوزا رَکِي رَمضانَ جا چَنگان لائي چِتِ
ري سَخاوت سُونڌري ناهِ نِرتِ
مَتِي ٿي ماڙُنِ کي سُونهاري سِرتِ

لِيءَ

ٿِي سُڻيدَهِ ڳالڙي اُٿئُو تـهِ وِيرَ
مُوٽِي هَلِئُو ماءَ ڏانهَه پِري پابوهيو پِير
آچي چياءِ ماءَ کي رُخصت ڏيهم رضا
تَه آءٌ سُو مِصِر پُهچيان جِتِ قمي جي قضا
صُلح جا شَرع سان ماڙُو ڪَنِ مزا
تِنڪي طريقتَ سارِئُو ڏِين سزا
هيُون حقيقت گڏِئُو غازي ڪَنِ غزا
مُشاهِدُو معرفت جا ڪِنيتان جزا
پِرِ وِنجُم پَرَڏيهڙي مُوٽي چيس ماءَ
وِنئُو هُو وطنم جتي سُک سدا
تانجي اصل آءٌ هِتِ هُو وطن هي تمام
سُوٽي سا پُٽهه مُهجو ساجن جِتِ سندام
پاسي تِه پِري گان جيٽُ جلّ ٿئام
مُجن چيو ماءَ کي آءٌ ايلِ اُڪنڊوسِ
محبت اهيم منهم وطنِ آءٌ ويندُوسِ

تانجي محبت مُهجا مجنان وطن ٿهجو هي
پر پراهه متي جان ڪينتان توجي
ڪلون ڪر ڳتا بم ڪليو ختا ٻين ساٿ
آئو پهر استادس رهجو ڪر رهاٿ
هند حويلي حجرا آڇا آڏ ايان
ڪارٿ تو ترتيب س چنگان چترايان
مارو مرٹو ڪي مجن اڇو متي ڏين
احسن اخلاق تهجا وينا واگاٿين
تانجي ميان منع مونکي اي ڪام ڪرهو
جنهجي جي ماڃي ذڪر بر ق
وساري وطنکي اءِ ندو هند و س
حب الوطن من الايمان ڪوٹو تان ڪندوس
جرهاري جال گهٽون روئي ماءُ ورياس
مارو مکي شهر جا ڪارون ڪن ڪٿياس
ڪهجو وارق ندوري تتو سترانون شاه

ڪرٹ

كَرِ حَمالَ هَلِئُو رِيڙُو مَتِي راهَ

كَاسُو كِيچَ كَپُورَ جُو كِئاءِ كَنڌا

كُلُّ نَوْمٍ عَلَى الْمُحِبِّ حَرَامُ كِئاءِ ڳالاءُ

ڏُوري ڏُونگر لَكِي جَهڙي چوٽِين تا

جُهوتَ ڏي جهڙيِنم وَرِ وُورانكا

تِكُو وَنجِي تَكَرُ وَرائِي رَنَّ مَنجا

وِيهي وِيساهي نِكِتي ڏُكُويُو ڏَنجا

ڏُونگرَن مَٿا اُترِي ٽِئِسِ آنگهَ اُنجرا

ڏُوري ڏُونگر لَكِي سِپِرِيان جي ساءِ

اِئُو آبُ اَكِينِم وِيچارُو وا جهاءِ

لُوچِئُو لاءِ پِرِين جِي سُورَ سِتَرَ اَٽان گاءِ

مِصرَ جِي مارَگِ جِي ساءِ ڏي سانجهاءِ

وِينِتي وَڏا اَدَبِ كَرِيانُو كِياءِ

اَللّٰهَ عاشِقَن جِي مَولىٰ مُحِبُّ مِلاءِ

رِيهُ كِئُورَ بَجنِم رُوِيُو جَهارِي

ڏُکِيَا ڏِينهَه پِرِيَنِ رِي گنگهرِ تو گهاري

جَنان پِيرَ چِيُنِ سِ وَڍِجِي ويچاري

ڏَانهُن ڪيئُون دَرَدَسِ پَرِبَرِ پاڪاري

مُنجا مَنَ محبوب کي وِيرَ نه وساري

نَڪا اُنجهه نه بُکَ ڪَا مِيسَ چڏيائِ ماري

وِهَه پِيُو وَنجي وِيرِيَنِم الله اساري

مَان مِلان کِي سيجَ گونڊر گڏاري

سُکِي چَمُ هڏَ نِي ڪارو ڪڙي تُوسِ

مَنَم محبوبَنِ جو وِرِهُ وِيتَرِ تُي پُوسِ

جَرُهاري جَالَ گهٽوُن ڏَاڍو ڏکه لڳوسِ

ڏُوڙِ پيندي ڏُونگر مارُو ڪُوڙِ ٿُوسِ

مِصرَ جِي مَارَگه جُو تَهِ ڏَسُ ڏِنوسِ

پِسِي وَٽُ وَاڳِسِ هيون وَهي سُوڙِ وِسِن

سَرهو ٿئو سَرِيرَمِ وِئو ڏکه وَهِي

مِصرُ ايو مجنون کو ڏَاقيس ڪَهِي

ڪَهِي

ڪهي قيس ايئو مصر محبتي
وهسئو واريئي قل جنئي ٿيس وڙي
ڳالاڙي ڳوٺين کي هلئو حالتي
سر هوٿئو سرير ۾ جاڳئو جنتي
ڪها قصي قاضي ايو گهڙي گهات
ميان مونکي مهتجي ڪو ڏيکاري وات
پرين جي پسڻ جي اهيم انجه اسات
اوڏو تي استاد کي جان اڪريان جات
اوري آگر نيس من پريان مامات
اهي آڳا نجي گهٽون ڪامر وقت مصرين
ڪلي تن ڪينڪار مڙي محبتين
ته هوءِ ملان هوءِ مهتي هوءِ قصر قاضين
هڪاءِ جت هل ٿي پر ڏيهي پرڻ
قاضي ڏين ڪپڙ اپا ڪارائين ڪيٽ
ويٺا پڙن پرتس نت ٽرمائي نيٽن

جلد سو نهري سو ڦٽان مصحف موچارا
رنگيل رحل ڪمانگري غلاف گلدارا
دوات درست ڪئو جهن قلم قط
لايو لام الف سِ خوب لکن ٿا خط
فرض واجب سنت شريعت سِکئا
طريقت جو تنهن آچي وير ٿِن واءُ
حقيقت هي مِ ڪئا معرفت منّ
اهين نيه نماز سِ روزا سڀ رکن
بيزار رکنان بدعت متي مور نکن
مور نئو منا گهٽو ن سو ڦِن سدّ سندن
حافظ هزار گهٽان قاضي پير ڪنن
هدّ گهڻن هار ئا محبت رکي منّ
پڙي سي پورا تئا رسئا کي رحمت
تي مهر امجنان تون تن جي ست
هوء حويلي هوء حجرا هوءِ منارا مسيت

ڪُرنش ڪِجهه قاضيءَ کي سُنجاڻِ سو ڏيتِ
تَڏِهه مُرڪِي پُڇيو مجنون سرهو شاهُ ٿِيو
گهرِ پُڇي قاضيءَ جو حُجري هلي وِيو
مَنجا حُبَ هلي ڪري ڏِنون شاه سلامُ
قاضيءَ چيو قيس کي وعليڪم السلامُ
هَٿَ ٻَڌِي حضور ۾ آيو ادبُ ڪري
قاضيءَ گهڻ قُربَس تهڪي ڳالاري
غُربت سانِ غريبَ کي ڪِلِئو ڪينڪاري
اءِ تُون اوڏو اُسِري پَرڏيهي پَريري
اِهينِ جي سُنّت جا شَرط چوڳا چارِ
قاضيءَ چيو قيس کي آسان سي ڏيڪارِ
ڪير اهي ڪٿي ۾ ڪهڙو نامُ سندءُ
اءِ تو پُڇيان گهوٽيا ڪيئي قصد ڪيوءِ
تانجي گهارِيان مَکي شهر ۾ هيئي قصد ٿيوم
اءِ انصاري آهيان قيس نام سندوم

تڏهن ميوا ڪڍ ئا مڃن مَر ٻاجي انداءِ
سُنتَ قاضيءَ سامهِ چنگي چِتِ رکئاءِ
قاضيءَ ڪري قطراسي وڍي وِراهيا
مارُ ومرڻي مهتِ مرڪائي خوش ٿيا
ڪي پُرزا آپاندم رکئاءِ ليلان لاءِ
ڪُتا ٻيا ڪرنِ ٽوُجان سا خشيا ڪاءِ
تان ڪيندهِ خماري چڙ وتُسِ چِتُ
ٻائي ٻاتارڻي ٿئي نين ترمائي نتُ
هن متائي ميو وسو ڪڏهِ نه گاذوم
سا هوتُو سر بُر مِجان چنگون سوچيلتو
سِڪان تهِ ساجنگي ائي جهِ ڏِ نوم
سَباجهو ٻاجهه ڪري تهس منڍ ٻندوم
تڏهن قاضي چيو تيس کي منان لاهي مرم
مصرا ءِ مجنان کهڙو ولي ڪم
تانچي ڦرهي لِکهُ فقير جي ساءِ رکيئي شرم

اُطلُبُ العِلمَ وَلَو کانَ بِالصِّينِ اهي اُنِ عزمُ
ڦَرهي لِکي فَقِيرَ جي قاضِي ڪَري ڪَرَمُ
سَبَقُ ثِناءِ شاهڪي نٓ وَالقَلَمُ
وِڃِڻُ پَرُ پُرِتس دُرُسُتُ جهلي تُون دَمُ
مُحَرَمُ اهِي مجنان پانجهه ڪُومُ پيرَمُ
تَدِهِ سُڻِ سَبَقُ سَرهُو ٿئُو ناهِينِ ڪو نياز
مَحَبَتَ منجها مجن ڪئُو الحاني آواز
سُڻُ سَدُ شاهه جو پکِي ڪَنِ نه پرواز
وِچارِي وادُورِي جهڪي مَنِ مجاز
ڪُوڪُتابِي اٿيو اهي اعرابِي
پَرِ بُوپُرِ ٻنِس ٻئي کان ڪِبي
تهيس ڪَري پري تَڙِ نياهي نبي
مَحَبَتي پِس مجن ليلان لڳِي لئُون
بِنِ ڪِي بهءُ ٿئُو وِچارنِ وِرُونِ
ڳُجهه ڳُرهي پاڻم آتِڻ آڇاينِ

پاڻُون اِئي پرِيتِ مَنجهه ٿا مارِينِ
هِيان هيڪڙَ اِئينڪي سَڏا اِءِ سارِينِ
ڪِٿُو هَتَ خُدَا اڏِي دائِمُ دُعا ڪَنِ
ڪِٿُو هَتَ خُدَا اڏُونه مُدَامِ مَنگَنِ
تَهِ اَللهُ اوُ لَا لَاهِيِ مِيان مُحَبَتِينَ
جِي جَنِ جا سِيڪَڙُو سِي مِٺِي کِي تَنِ
اوُڙِڙُو اوُڙِينِ پاٿِم وَرِ ٿا ڳَرِ ڳامَنِ
اَللهُ اوُ لَا لَاهِيِ جَنِ سَچا ٿِ سَچه
اوُڙِي اَگِرِيَنسِي مَنَ جا اُڃايُون مَچه
ليَلان لِجِي لوُن مِڙِيان لاءِ پِيئِي
مَحَبَتِي وَتِ مَجَنِ وِتِي جان هُئِي
گوُشِي پِرِ گَڏِ ٿا پِئو ڪوُن هُئو
مَحَبَتِي کِي مَجَنِ تَدِهِ تِه چَيوُ
موُن سوُهِڻِ مِسپرِتوُ بِس سِيرِ ڪِئو
توُن رَهِيمُ رَوُحِيمُ نِتِ توُهِ ڏانهه نِينِ

سيئي ويٺم وسري جيڪي سڳا سيڻ
نيڻ ننڊر وه ٿيي نڪا اُڃه نه بُکَ
ٿيا سيئي گهور ٿيا ساجن توري سُکَ
ڪرموڙي قيس ڏي نون تڏهي جواب
مَن تُهجي ماري ڪسي ٿو ڪباب
پرين پرچي پاٺم لاٿو هو حجاب
منڊي نهين منهم سُنجاتاءُ صواب
آکي اکين سامهي ڏينهه سجوءِ رات
ويٺا وڙين پاٺم پي چڏناءُ تات
وچانئي وچاڻ وهسئو منهجه موچاري ماڳ
اچي ويٺو سپر ساجن ساڻ سهاڳ
ڪامل ڏينها تي قيس کي چنگان ڪاري چاڳ
ڦوٽا قُل سوپاريون سند الونگن لاڳ
رنڊي کين خوشي سِ سهس پيت ساڳ
نوري نرمل ڪيڙ اچاو ڏابيس

اَپرِ چندن ڪنور الال لنگهي لائس

گهوڙي پاڻ پرينِ تا ڪري قرباني

ذاتِ زبوني اهيان نالي نماڻي

پيئي چيو عاشقڪي وهسي ويرو تار

پير هيٺ پرينجي اءُ وچانيان وار

ڪاري گهٽي ڪارس گنڊ پايو منجهه ڪير

پياري پرينڪي اچو ساڻ اڪير

ڪري خدمت سچس پيئي پريان جي پار

پيئي اوڙاءِ پاڻ چوڳا مهينان چار

تڏهه پايو هيندي پاڻ ليلان لاڏ ڪئو

محبتي س مجن ته ڪلي ڳا لايو

ڏي توڪن ڏجڻ جي اوچتا آيا اُت

چياءُ قاضي کي چانٽ پائي چيت

ڏنڊ ديوانُن ڏاريون جو پڙي پر ڏهي

سوٽهي ڏي س ڪلي وٽ ويهي

تڏهه قاضي گهٽون گرپو ان ڏکو ويو نجهه
ٻيا مرڻي ٻهر پرڪن مجنون گهاري منجهه
مٿي مورا منم انکي ڪاهئي
منجهه افواه عام جي پد رتي پيئي
ههڙي مهجي حرمم ڪڏه ڪه نڪيي
نامعقول نااهل پسو اٿو ٻيئي چئي
مار ٻائي ڪي مجن ڪامن ساٺ ڪهي
اُتي ديوانان دُور ٿي هاٿي هت مويه
ادب نڪئو ءِ استاد جو توم مڪرمنه
تانجي قاضي ڪام ڪيني هٹ ميان پسئو
هن مهجي حال جو تو کي نانه تميز
هن مهجي حال جي پڇي ڪريرڪه
اصل عا ٻنهي چغل جاري لڳه
مٿي نه اهيا منم اءِ جي تا ماري ٻڪه
همه هيڪلي [illegible] قاضي سکوه نوءَ

هيڏو ڏمر ڏيلم تو ڪيا ڙيلاءِ ڪئو
صحي لوڙ بو لکيو لکيا جتي نکوءِ
لا تحرك ذرة الا باذن الله لکيو تان ترڏتوءِ
تڏهه قاضي ليلان کي ايو چوي ٿيئي
ديوانِ س داري توئي ڪليو ڪيني
صباح تيندي شرمندي سند محشر ڏينهه
قاضي ليلان کي ايو ڪري بيان
حاضر کيو حضور مِ جتي سب جهان
اگهت تيندي عمل ءِ مند بو ميزان
وڙ وڄن ورڻ سي پوندي پشيمان
تانجي سٽ بابا سچي ڪريان جاتو پڇي مون
من رتوس مجن جڏهه ڪن فيڪون
لکيو انگه از لم سو پارٽ پوءِ پيو
خواهش کي خدا جي تون نه منيندو
تڏهه لکيو چوءِ ليلان کي ڏس گاٽ ڏي ڪرئل

ڪِهڙو آهي ڪَمُ تو اِنَ چوڻي ساڻِ چَرِيلَ

ڇِي آبا ڪو اِنصافُ ڪَرِيا بابولُ مَرِيئي

مَحَبَّتِي ڪِي مَجَنُ تونُ چَرِ وَڃي ڪِيئي

عاقِلُ پورا آڪَرَ مِٺو جهو مِينهَ

پَرِ ٿيا اِهينِم نيڪ لاءِ نيٽ سَڏَ اِءِنيه

پِٽَم ڇِي پِرين ري سي ڏُجارا ڏِينه

قَلبُ مُهجو قيسَ ري چَرِ ٿو آهي ڇِيه

مَحَبَّتِي سِ مَجَنُ وَڏِي جاڙ ڪِيي

هِنَ اَسا هِجِي حالَ جِي خَبَرَ تان نه پِيي

ري گُناهَ غَرِيبَ ڏانه ڪِئوجن گمانُ

قادِرُ ڪَنڌُ وَتَنسِ اَگُو ڪِيئي اِحسانُ

تَڏِهِ مُونِ ڇيو ماٺِ ڪِي قاضِي ڪُرِڪِي

ڇِي لَيلان لَڳَ چَڏِيا آءُ وارِيان تان نوري

تون ڏُتارِي ڏِيئي ڪي پري پيرِ پنڌ ڏِي سِ

مُهجو ڇيو تَڪَرِي هَلِي تُون هَڪَلِي سِ

مُنهنجا پيچ پائِڻ تا سي سڀ اچارِين

جيئن چڙهي تاچت ڪئي وڃي تُون وارِيس

تَڏِهه پَرِ مِ پاهِجي ٿي مَتي ڏيسِ ماءِ

لَيلان چَڏِ مَجَنّ تُون ڪَرِ لِياقَت ڪا

ڪُهڙِي مُهِ قاضي سَين ٿِيُو ڪَري تاءُ

دُزدُ دِيوانُون ڏارِيُون چَرِ ڦُلاهِ چِتا

مارُو ڏِيندءِ مِينهڻان سَڳا سِيڻ سِيا

پَرَڪَرِينِ ٿا قاضي جو سَيئي رُوءِ رِباءِ

تانجي مُحِبُّ مُنهنجو مجنُون بِڇيا سُو بيزارُ

بي گُناهَ غَرِيبَنِ ڪِئو ڪُتا ٻِينِ گارُ

چارِ ٻنجو چيو ڪَري قاضي ٿِئو قهّارُ

ڪُٺاءِ ڪا مُنسِ اگڙِينِ اڏارُ

تِهانپوءِ پِرائيو جي مُنهنجي جَنجارُ

اَندرِ اُتَنِ آنگڙا اناهم ڪُرِ قرارُ

تانجي ڪِئان قيسُ اِئيو گاٽون موڪَرِ ٺلُ

ڇوُرو

چوُر وُچِين ڪَيِن نَڪو لِيڪو لَلَ

ٿيون ٿُڪري هيرءُ ڪَر ڏِسندهِ ڏَل

چَري مَتاَ چِتُ ڪِنِ هيئِي هَٺُ هَڪلَ

مُسافِرَنِ مَنئِي چُوري ڪِٽِ چِڏِ

مَجنُ لُوڪَ لَڳدِ ٿِيي ڪَرِمَ وَڏِي سَڌِ

سَڳا سونَتَر سَندئِي مَن تَنِ سِ گَڏِ

تاڃِي مادَرِ مُون پِرَنِ ڏانه وَلهي وَاِي مَوارِ

عاقِلُ ڳهِٽِ اَدَبِ پوءِ نَه مَتِي پارِ

وِيتو پِرِڙي پِرِتِسِ مَحَبتّي مُوچارِ

طَعنان ڏِيئِي ٿِهجاوِ ڌُوءِ جِي جَنجارِ

مَحَبتّي سِ مَجنَ اَتُم لَڳي اِير

سَڳا سونَتَ سيئِي مُونکِي مَا چارِ

جِهجُو لَڳمِ مِينهِنُون اءِ پِيئِي ٿِهجي پارِ

ڪَيمَه اَچِنِ قَيسَ رِي هِند وَرِاءِ هارِ

سَيئِي وِئِم وِسِري رِي ساجَن سِينگارِ

ڪن مُهجي قيس ري پئو وڃهم وڻ
رکيان طعام مُطلب جو خوب پچايان ڪين
ڪيند و جوخوشي پس سو مُهجو سيڻ
تڏهه ساڏانون سيڙسند جانتر ازو ءِ تو ري
وڏي رکثاءِ وهجا ڪاتي س ڪوري
سپ وِ تڏاءِ ديگم اوري ءِ گهوري
ڪاڙي گهٽي ڪاڙس رنڌي راس ڪياءِ
ڪوني اءُ قرابتي کي ماش چساءِ
تڏهه ڪلي ڪتابي ائيا وهسن لاءِ وينهان
پيي وڪي وِه جي هنڪنِ هيان
جي سنگه سيڪه ساهس مري ڪيرميان
ڪسي چڏ ثاءُ ڪڏ يون يجي تثا بيزار
جي ڪنڊ وڪون قيس ري سندوِه وآيار
تڏهه ايو مرکي مجنون جان سيڻ سڏ ڪوس
سرهو ٿئو سرپرم وهي سوڙو وڙس

هَٽُ وِڌاءِ وِهُه مَ گوُڏا ڳوڙهي گهوٽ

ڪاٽي وِرُخشي سين ڇڇل ڏيئي چوٽ

مِنو مَا ڪيا گهٽون گا يو ڪلِئو چوءِ

سُوپنُ ڏِيهِم سيرِجيڪِ پيو هوءِ

تُورُ وُهوتا نهَ مَهدِ نه پڪيمِ هِڪَ

خاطِرِ ههڙي ڪين جي اءِ سدَ امران سِڪَ

تَڏهه ڪامِل چيو قيس کي ساجن تو رسندوَم

چِنِ سِيا ڪا سيئي تو پِس روح رتوَم

تُوهِ سندُ وِمِنهٽون پلي ڪري لَڌوَم

آنگهه آڳيهِ لڪيو پارٽ پوءِ پيئوَمِ

پوُرُو ڪئو پاتشاه قادِر ڪَرمُ سندوَمِ

هُئم حبّ جهجو مُحِبُ سوُمِرِ ٿيوَمِ

پرِ پرِچئا پاٽم وِينا دوُرُ پيرٽن

پسئو صُلحُ سيجڻ پيا ڪتابي ڪامن

قيسَ جا قاضِي سين وِيجهو ڪرِ متَ ڪن

حضرت هيئن نه گهرجي هڪتئو هٿن

قاضي سڀي ڳالهِ سڻي پئو وهم وري

ڇي مؤمن جا ڳالِ ڪئي سا ڪتابين ڪري

تڏهه قاضي ڪڙم ڪونائيو اپوڇئي پيئي

ته محمود الي مجن سِ هاٽي ڪبو ڪيئي

تڏهه ڪڙم چيو قاضي کي ته ويئو ڪيم واس

مصر ڇڏي مجنون هل جان ونيڇه واس

خبران ڪر ٿل کي ڪڏه ڪرهو ڪام

ٿيندو بيزار بڇي ترت ري طعام

ويندو رهندو ورچي منجا مصر شام

مري مؤمن مجمعم پيو در علام

تحرمت حضرت حبيب جي خاصي خير انام

ويندا اشال ايمان سجي ڪلمي ڪلام

لا اله الا الله محمد رسول الله

صلى الله عليه وآله وصحبه وسلم

تڏهه سنئورا سيند جي پرم پلاڻين

مصر جڏهه هو مجنون تا اهڙا الهاٽ گهڙين

سيڌو سڀ سنيائيو ڪو درست ڏيرين

سمر بيتا سرڪئو پاڻ پاڪ پرين

اُنَ اُتي اُٿئو پڇال پائين

ڪوئي ميهي بکري سرڪئو سناهين

ليلان کي لاڏان جي جڏهه سڌ پيئي

ورهي واري ڪن جيئي وڃاري ويئي

جي هاري جال گهٽون پسئو ڪتابين ڪين

سيئي سرها سنرا ڇوڙاڪن ڇڪين

مندي ٿون منيون متي ڪٿو آياڏين الين

ڪارڪري ڪريم در وڃاري ته وين

تن ٿوڙائو مڏي جن هيڪاندي هين

اُتي هلي هوت ڏانه پري پا بو هيو پين

گجهه گرهيان پريس اڃي ساڻ اکين

نيٺو نار ڪري نڪ لايس نير
ته آسان پرپون پور مُحب مهجا مير
هلڻ جي هي متو ڪاه تدبير
ٿي سٽيندي ڳالڙي چڙي وِڙ وچيت
جرهاري جال گهٽون نيڻ ترمائي نيت
ته پر هلئا پر ڏيهڙي هائي ڪريان ڪيئي
سانگه مهجي سڄڻ ايو چئي پيئي
سپيريان جي سور جو نڪو ويجه نه وير
من اندر مچه بري نيڻ ترمي نير
جو فور ايو سڄڻ ته هنير ٿيو فقير
بعد جم جنڊئا اٿي پار عراق
تنبو تنابون تڪيا پوش گياءِ پاڪ
هونگاري هلئا ڪر هل ڪتاري
ڪاهيا ءِ قدوس ڏونه چڙي واڳه واري
ويچاري وير ته روئو جرهاري

فَاضِلُ چَوءِ فِرَاقَ ۾ گھايَلَ ٿِي گھاري
اُتَرَ ٻِنھُو اُنَ پارَ ڏِي نَظَرُ نِھاري
اَسَرَ پِرِي اِهِيَانَ اَللهُ اَسَاري
مَانَ مِڙَنِم سُپِرِ ڳُونڌَرُ گُذاري
تَڏِهِ چَئِي ڪَرِ چَمَڙُو وِيڙِي ٻُڌُوِينِ
پِيڙ ڪَرِي پَندَڙُو مُحَبَّتَنِ جِي مِيٺِ
ڪَرِ ڄَمَالَ هَلِئُو ڪيچم ڪَرِي ڪاسُو
ڦُوڙَائِي فِرَاقَ جُو اَندَرِ جِي جاسُو
ڪِهِ نَڏِنُونِ قَيسَ ڪِي رِيِ دُوستَنِ دِلاسُو
رُڏِيُو رُوءِ رِنجِنم ڪُتابِي خاصُو
قَادِرَ ڏِي مَرڪَنِي تُونُ پَرِنِيئَا آ پاسُو
مِيَانَ مُونُ مُنجھَائِي ڪَنَا وَاتَ تَهِ
سَانگِهِ مُهجَا سُپِرِ وِئَا جُوءِ جَهِ
پِيِي سَگَرُ سَاتَ جُو سَرهُو ٿِئُو شَاهُ
لَيلَانَ ڏِنُو لالَ ڪِي اِيندُو اَندَرِ رَاهَ

اُوتِ ڏيئي عقاب جيئي اچي اُماڻون
قاضي پسي قيس کي رُوح ريساڻون
منڌ ئامِ مجتبي سِ رتم رَاماڻون
نہ موتي مصر وتجه تُون پاه ڏيئي پاڻون
پاڻ نانهِ پنڌ گهٽون رُتِ واءُ رُنجه
مري رهنڊ مجنان اُساڃ سِ اُنجه
تانجي مران نہ مان لهان جي موٽان تان مينه
جنئي وينڌ اسير صحي ڏسان سو ڏيه
تانجي موتي وانءُ مجنان وهم واري جهلِ
هن هڪلي هنڌ ڪر پاڻ پرُوڙي پَلِ
ڏُکِ وجهم ڦيل کي پئي پار خلل
تانجي ڏُکہ نسار يان ڏيل جا جي هوائي سات
آڪي اوٽر پري سِ ڏينهه سجوءِ رات
ميان محبوب بنس موٽي قاضي وجهم ڪاٽ
وزمران مار گم هڌ موٽان هاٽ

تڏهه قاضي چيو ليلان کي ڏمر پٽي ڏند
جي ايندو پس اچلس روڏو مٿي رند
اچئو انس اکڙي جي بالا قد بلند
کهي وجهند اقيس کي کاٺي هڙ کلند
سنجهي کنس هي مت مهجي مند
تات چڏ موٽائي مجنون که فڪرس فند
جيلانه ايس مت لئي وئجو تيئي وارس
ته هوت مهجو هيکلو مجن کو مارس
محب مهجا مجنان مصروانهء موٽي
هوت تهجي هٿم چگنس چوٽي
ڦوڙائي فراق جي لالن اءُ لوٽي
وهجي تان نه توري مون ٻئنس ٻوٽي
اءُ تهجي اهيان کري جي کوٽي
ٿي موٽائي مجنان جيلانه لگيم کان
تگاهي تير مون قاضي ساڻ کمان

تانجي مون تان ته لگيم مينهڻون جي پاهه پيرڙيان
ايو اهيان اِتهِ جا نِيئي تو جيان
تانجي اُنِ اِتهِ مجنان محبت ڪارڻ مون
ڦدو سِنا ڪاهي ڪري سِکها ايندا سون
جي جي ايندا ته اُسهو اِلهي تهار
ڦري هن فقير جي سِکهي لهجا سار
سِکها مون تو سپرِ وٽجو ته ورجاه
وٽنو وٽجو پاڻ حب هيون ساه
حال مهجو ههڙو پسو تا پرياه
تڏهه پيرينئي پري کي جڏهه نِگي نار
ويچاري جو وير تهِ پٺو جي جنجانِ
الرندو انر وٽي جنئي سو ڪونجان
ڦور اٿيندي نيچن تن پر تهو ساءُ
رويو پرني رب کي ڪنو ڪند ڦيرون
هيي جي هو تنس هي پگهون هيرون

پسو پنهورا سپرين قيس ڪري موڙي
پاتاءِ ان پار ۾ آڪي اڪوڙي
نيڻ سند انار پن چڏ ٿاءِ چوڙي
ايو روءِ رنجار ڙو وڏو وچوڙي
عاشق ايُ اُته پيئي پهري رات
ايو ڪنبي ڪابدار وَ آئي ڪري نروات
هانجهي هن ڪري سيڻ نو سات
سي قادر ايندا ڪڏهه تن جن جي تات
پنجي ماه به پر سورن ڏ سن سل
کرڙ وپون لطيف کي گوڙا متي گل
هي حب حبيب جي اندر ڪئي اجل
اکين اوهيرا ڪئو تنجي ماه تر منّ
اچي اگا بجو ڪئو هاگا مون هنجنّ
قاتي قتّ فراق جي لا يو جهر جهجنّ
ره جن جي ربّ الله اوءِ اچنّ

سانگيئڙ اسُور ڪُٺو چوُلِي ماهه چرن

هي م هوُتن جا ورهه وڏ وجهن

من اندر مچه ٻري لايو دونه دُکن

سي پر وٺا پر ڏهر ڍيجي تنجو تو کن

پنجي ماهه پلٽائڪ لائي نيڻ

وٺا وچاري وسري کل خشي کيڻ

چاريئي پهر جتم اپو ساري سيڻ

اچي سُور سرير م ڇهي چلڪنا

ڏوس دائم دل م ڏيئي ڏک وٺا

ورهنئو وڏا پانئيان پلڪ جي پٺا

منجان من محبوب مون وير نه وسريا

ڌينه مهجا ڏکي جهجا جار ٿٻ

ستئي ماهه سکي ور ت منجار گن

وٺا وسامي انگر الڙڪ تان نه لڙن

اٺئي ماهه عاشق سنڌي اکي انجه مرن

نوئي نرمل نه پيي پاڻ ري پرين
ڦاٿو لنگه فقير جا ڏهي ماه ڏرن
ڪارهي ماه قيس تي ڪئا ماندا ٻان ميهن
ٻارهي ماه ٻهُ پر آچئو وڌر وسن
تيرهي گهڻ تيزس گوڙي ڪئو گجن
چوڏهي ماه چمڪي وِڄ ٿي وڙڪن
پنڌرهي ماه پلئو پاڻ منجه پتن
لڳي واءُ وانگو ڪئو سورهي ماه سانگن
سترهي سره سينه سنجهن جاريه ڪئو رڙن
جهڙي جهوري جڏ نا ڪانه طاقت تن
ارڙهي اوپٽ اپڙئا سبز وڪئو سوهڻ
اوڻيهي پئو اشق جو نظر مٿي تن
گنڌه گينڊا اگو خرگلا ڪئو گهمن
وتي گاه وڌو ٿو تا چنگي پٽ چرن
پاڻي پاڪ پنيم ڪئو تماشو ترن

مينهن وسي وسَ ڪئي سيچَ تان نہ اچنِ
گهتان لايا ڏينهڙا اِسو پر ڏيهنِ
اوسر جي وِڇوڙتا سي اُئي شال مرنِ
مولي مُحب ميڙي ميان مُحبتينِ
اُسر لڳي اُته ڏُکه ڏينہ وِئا
ٿي وس وڏا اندري مولي مينہ مُڪا
ساٿيہ مِسڪرٿُو موتو پر ڏيها
موٽي اچو مون پرسها يو ساٿيہ
جتي لايا ڏينهڙا گهورڙو سو پر ڏيہ
لون ڪيا تِم ڪانگڙا سيچ مان اچنِ
وات ولڙين چانئي تايو نرپڙڪا ڏينِ
منڌ موٽي اِئي سيچ تان نہ اچنِ
وِسارِيان نہ وِسر سڌا اچتِ چرنِ
اچ اڌ بڌيون وِچا پئي ڪرنِ
لاٿو ڏُرت ڏِہ تاوسي وچڙينِ

اُيُوُ وَاتَ نِهارِيان سَنڌِي سُپِيرِينِ
ڪَرَنلڌِي ڪَڌهِ مُهِجي مَحبُوبَنِ
پرِجي پرَ ڏِيهڙي ڪُوهه ڄاڻان ڪَئِي ڪَنِ
جيڪُسِ وِئڙُسِ وِسرِي مَنا مَحبُوبَنِ
تَڏِهه تِنوُ نِما تُون نِڪرَ ڪَالهِسِ اُمِيد ڪَا
ڇڏِي مُراد مقصُود جِي تَعَلُق تِنِ جا
وِئُسِ دَرَدُ دِماغ جُو مُونِتوُ مَاخُوليا
مَحَبَنِ تِي مِهرجُو واحِدَ وَارِئُوُ وَاءُ
مَنَمِ مَحبُوبَنِسِ تِئُسِ وِيَهِي مَاهِ وِصَالُ
سِوَي الله صِفتِجُو نَهِ اهِيِسِ خوابُ خِيالُ
ڪَنان رِياضت رُوحَم اَچي بِئُو اَحوال
سِيِنِي ڪِي صَافُ ڪَرِي حَاصِلُ ڪَئاءِ حَالُ
پرِ ڏِئاءِ پاڻَم تِئوُ قِيسُ ڪَمالُ
وَفِي اَنفُسِكُمُ اَفَلَا تُبصِرُونَ اِلي قِيل نقالُ
ايڪِيهِي مَاهِ عَاشِقِي وِئُو وِسرِي پاڻُ

مَخفِي ٿِيُو مَحبُوبُ سَ پاڻهِي ماهَ ٻَهِڳاڻ
تَزڪِيه جُو تَنهِن تَرِيقِي ڪَرِي تَراڻُ
اُني رَهِيا اُورهان چار يئي جُو يهِي ماه
پَنجهِي ٿِيُو پاڙم پَنجوءَ پاتشاه
جيهِي جَه ڏِسِيني رَسِي جَڏهِن آءِ راه
سَتايهِي سَير ڪِئُو تِه عِلم مَنجهِه اَرواح
اَتايهِي اَتَمُّ ڪِياءِ عالِمُ الله جَل وعلٰى
اِذَا اَتَمَّ الفَقرُ فَهُوَ لِلّٰهِ تَعَالٰى
وَتَجهِه ٿِيُو وَحدَ تَم اُوڙ تَرِيهِي اُهاه
ڪَنا عِشق عارِفُ ٿِيُو پِئُون پَهرُ وَماهُ
تَڏِه اِبتِداءَ اَڙ اَرجِي رَاڪِئُو وَلِينَ
اَٺا ڏِئُو عاشِقَنِ ڪِئُو جوپ ٻَهلِين
عِشقَ پَچِه اَڙ اِئيُو ڦَا نڪه مَٿِي ڦُلَ
ڪِيرُ وَلِيءَ جِي پِيا ڪِيا گولاڙ گُلَ
سِنگرِي سَندَ اِسهَرَ اَهسَ ڪِري جاها

چنگان ڪئا چانڊني پلي پٽ بهار
ولڙي وڙا ڪيئو ڪيلو جيئي ڪتو
اينهي اُني عاشقڪي ٻئو ماه پتو
متي شاه سراڻ م پاندُ نه پڪڙين
ٻولي ڪئو باجهاري چنگي لاتِ لون
اچي اوتاڪ ڪئي ته ماڳ مروٽن
محبتي ڏانه مجن تر سئو ٿا ترسن
چپا چپ چمڙ اچتون لهٽان چڪور
ڪبوتر قمري بابيه بر ور
ڪارايل ڪرڪشو ڪن مياؤ مور
واسينگه وتن ويڙهم نانگ نمائن نور
ليلا تتر لاور اسرخ سر گلي
ڪانگ ڪبوتر قيس ني پڇڪه بر بلي
هرڻ چيتا ڪند هيٺ ڪئو هيڪاندا هلن
ڪئي ٻگهاڙن پائيي ڦرٽي سڦاڙن

اُونِ نيهِ اَتِ گهڻ سَهاءِ سِيارَ
ڪَنِ گَرِدُو پاڻَ مَرُڻُ مَجَنِ ڏارَ
سَرَه سانوَرَ سِينه گهٽان رِچِيَ رانگا روُجهه
اَوْلِيَا جِيْ اوصافَ سانگاهِيْ تِيْنِ سوُجهه
ڪُونَ مارِيْ ڪِهِڪِيْ نَڪَ ازارِيْنِ
مَحَبَّتَ سَنْدِيْ مَجَنِ گَڏُ گَڏا اِيْنِ
آکِيْ تِيْ اُلِيْ لَگِيْ جسُو تئُو جهوُ نوُنْ
اِنَپَرِ اُپِيْ عَاشِقَنِ تَرُ ماه پُنُوُنْ
سَبِجِيْ سِڪَ سِيٽَنِ جِيْ اَنْدَرِ ڪُوُاهَا
وِيندا سِيْ اِيمانَ سِ جِيْ ڪَلُوُنْ جِوُنْ مُهَا

لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَسُوْلُ اللّٰهِ
صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ وَسَلَّمْ

تَڏِهِ لَيْلَانَ يُوُٽِيْ لَحَنْدِيْ پُوُتِيْ اَنْدِرِ پُوُرِ
سَگهِيْ ساعَتَ نه هيڪَڙِيْ چارِيْ پُهرِ چُوُرِ
پِرِيْنِ رِيْ پَرِ ڏيهَمِ ٿِيْ مُنْدَ مَلُورِ

پوئي ويچاري وائي سدائين سور
سين چڏيائين جهم ماري ته مامور
اٿئي پهرا زمني گهٽون روئيس رنج
هڪلي وارثائين هوت کي ان ڏکوئي ڏنج
جرهاري جال گهٽون نت ترمائي نيڻ
آن گاڏي اٿؤ ونجي گاموٽا ڪيڻ
روپوچوڻ ريه ڪئو ويچاري هي وڻ
قادر ڪيڏ تون ڪيان سائين مهجا سيڻ
محبت مهجو مجنون تون واحد واري اٿ
جان ائي قيس قربس رنجي ڪريان رهاٽ
تڏهن قاضي جي ڪتا بيا ليلان لگيا ڪير
ونجي ڏرندي ڏيلم جيئي ڦوراٽيو فقير
سڪي پوٽي سوندري دوستن ري دلگير
ڪري گالي قيس جي ائين ڏٺي ڏهوس ڏير
تڏهن لڙ ليلان کي اچئو ڏتارين

وَتِسِ وِھُو گالِي قَيسَ جِي ڪَرِينِ
چِي اَچِھ پِڻ اُوني اِئيو مَنجھا مِصرُ شامَ
قَيسَ جا قاضِي کِي ڏِناءِ سَلامَ
تَرِسڪِي سَلامَتَ سُو گھٽُون ناھيس ڪا مَلامَ
خُوشِ خَبَرَ ڪِتابَ جِي ڀِي ڏِناءِ ھِيءَ
چِي مِصرِ وِيٺو مَجنُون پاڙِي ڪِتابِيءَ
تَڏِھ سَرِيرِ مَسرَھِي ٿِي وِھَسِي وِيرُوتارَ
گَھٽِي ھَٿَ خُدا ڏِي وِيچارِي يَھ وارَ
قادِرَ قاضِيءَ وارِي سَڀا جھا سَتارَ
جانَ ائِي مِلانَ مَحبُوبَ کِي پَسانَ پِرِينِ پارُ
جَڏِھ بَڌِي ڀِرِي ماھَم اَيَتَ اُپرِقُ
تَڏِھ مُوٽِ سَندُ وِمِنَم قاضِي قَصدُ ڪَئُو
ٿُو ڙائُ فِراقَ جُو وِچا وَھِي وِقُ
مَتِي مِصرِ مُوٽِيا پِرِيان پِيرِي
صَحِي سَلامَتَ اِئِيا ڏِٺ جَرِءِ ڪَرِي

جي جن جا سيڪڙ وسي لڳا تن ڳري
موتي مصر ائو قاضي قرب سان
مصر مار نني وڌي تي وران
سيئي سر ها سنزا ريجهو ڪن رهاڻ
ائي پڇي قيس کي ليلان منجهه لاڏاڻ
هنيڙو هوت حبيب س بدس ڪه بدان
هلئو نهاري حجر اسٽ ڏي سجاڻ
محب مهجو مجنون هت نه ڏسجي هاڻ
پيئي ويچاري ويري پرين لي پريان
آه ڪئو انهي گهٽون ڪوچو گسن ڪان
سجن چڏي ثم سنجهم محبتي مهران
ڪه جاتان ڪيڏانه ويو جانيڙو جوان
ٿيئي چيو عاشق لئي پيئي پچاڙي پاڻ
پاڻ پچاڙي پرين لي ڪيئو متاڪ
سجن چڏي ثم سنجهم وڏي سان ورت

عاشق مُئو اُنهه مري جيڪس لڳيس لڪ
گهوري گهوريان جنڊُ سڀ سيٽن تا سڪ
تڏهه وهاويچاري وِکهري ويٺي ڪارڻ وير
مسافر مصر مٿي ڦرُ ويچي فقير
ڪه ڪوڙِ ٿو مجنون اُهر اُهياڻ
حليم گهڻ حلم سين نماڻ
فهيم گهڻ فڪر سين وهي سنڀالي ست
آڏو را پورا ڪئا ته عاقل گهڻان آرت
ماڻو ويهي وت ته ڪلي ٿئي خوشحال
نهنائي نمت جو اهي قيس ڪمال
ڪو نه ٿيندو ڪڏهه ڪنان محب ملال
روئي ته رهاڻ ڪي هي ونجايم حال
مولي مونکي ميڙي سو پلاڪري پال
گهڻ او سيڙي چڙهو مون ساجن منجهه سنجه
محب منهجو مجنون جيڪس مار او انجه

مُونکي سنڌي سڄڻ جيڪا خبر پوءِ

ته پير ڪري پنڌڙو اءِ ونجان لالن لوءِ

تڏهه بدو ٻچي ايئو آسو اس ڪري

اُتي گڏهه پلاڻيا ياڪي ٻتاري

ڪئو ڪهاڙو ڪنڌ تي ڪُوڏ لڪا نيار

سٽي وِ وُسنجم الله اساري

اڄ مُونکي توت کي مان ڏاتار ڏِناري

تان حطب ڏِناءِ هيڪڙو سُڪوئي ساري

رِڙي رسئو درختني ولڙئي وياري

تانئو ڪئو نڪا ئيو نمئو نهاري

ديوان جي درد جي وڌنو ٻچاري

ڪِن ڪهاڙو قهر جو هلي هياءِ

منجهه محبتي مجن سُودو سنياءِ

ڪي ڪهاٽي ڏنو ن عاشق کي عذاب

منجهان دِل درد جي جو اُن ڪئو جواب

ميان مونکي ماري ڪهي ڪئي ڪباب
تڏهه ساري پئو شئو سڪي سو وئو
ڇي ايو آواز اوچتوئي ڪوڪٽ ڏسجي ڪو
ڏهڪجي ڏور شئو سار چڏئاءِ سڏ
ايو پڇي اُته ويچار وٺي وڏ
ڪِ تون عارف اهي اداسي ابڌوت
ڪِ تون سحر شاهه پري جن اهي ڪي پوت
تانجي نه جن نه پوت نه شاهه پري اهيان اءِ انسان
هتا حبيبن جي قهري لڳم ڪان
اِپي رهيو اُته نرنوتي نيشان
وِڇي ويئم وپري هيون ڪري حيران
اسر لگو اهيان چان موٽي اچن مان
تانجي جن ڪارڻ توڪئو حال پڇوهي
لڪي لڳي ڪوسي ڏک گذاريئي ڏينه
چوماسي جا چار ماه متي وٺي مينه

اُونهي پر پاڻ نه آئيا طلب ڪري تون سين

ڪُون مُڪاءِ ڪَڏهه تُون ڏانه نيا پونيه

ڪارڻ تن ڪيهاڙ ئا چڙهو اهي چيه

تانجي ڏهه مهينا ڏٺم ڪان هيم ڪاڻ

اڇو گهٽي اُڪيرس پرين پڇس پاڻ

پل پل پريا سِ مون هت پڻ اچن هاڻ

ڪَن سهڻ مسير مونس روح رهاڻ

تانجي ڪي تون گهرءِ گهرائيو ڪِ موه متي مال

ڪيهاڙ يکي تون ڪئو هي پا هجو حال

تانجي مال متاسي گهوريان پر گهرءِ گهرايوس

حب حقيقت تهجي گوندرا ءُ گڏوس

هياري هيئر ڏيئي ڪئي جيئن هيوس

جي جارين تجيان تن وس ٿئوس

تانجي ڪير هئو ا ڪيڏانه وئا هو الهري ذات

جن ڪارڻ تون پيئي رئم اچي رات

تانجي وِئيءَ جي وِهاءَ مِر واندي متي واس
اهي اوءَ تنهن روح جه سِ راس
وئي جي وهاءَ مِر واندي متي وس
تنِ ري تنوير تا تش سور سهس
گهٽون سباجا سپرين مون نکي چڏئا مس
اسر لگو انجي گهارِيان متي کس
تانجي مون نه سنجاتو محبان وِئي اسانجي انگه
کيي جا جيتي سِ پورا تنِ سندي سنگه
محبتم جنجي تو ذرا کيي جانِ
تنِ وسارِڻ تو کي کري ٿئيس رهانِ
مورا کي مهري اهي ساهس سنگه
ناري پئن نرنس رچو کرين رنگه
تانجي ميان مون پرينِ ڏوه مکري کمان
پس جي سيپ پرته سونتِ پري جوشان
ستي جو سيپ پرِ مولي رکئو مان

اهيس ڪلمون قلب ۾ سُو آسانڊو نه ايقان
ٻار رکڻ الله سين آسان ڏونه ايمان
هڏ نه ڪو هي ۾ سُو پَهُ پوندوس
داغ مُهجو دلتي هميشه هوندوس
آساڻيو وهم وِتڙو سو ڪون پوندوس
آسانه وتو نيه ٻُن سنيڙ تاسين
آسر بگو انجي نت اُلوڙي نيڻ
جيه چڪور چنڊ رس ٿيه ساه سيٽان
وڃي وهيا روح ٻما ٽان پيٽان
وِهان جان مات ڪئو وِسارئو ويٽان
تان واري جيئي ورچي هي ڪرڪئو ڪيٽان
تانجي جن خاطر جهنگ جهونن ٿي جهري
اُوءِ موتي مصر ائيا جو ماسو چري
ڏُو سان سنڌ ئي دائري وهلو هل وري
ليلان توڙي مجنان مچڻ رهي مري

تَانجي تَارِيَ تڳان جنجي مَرن سِي مَ مِيان
مَندُوڪَنِ مستيان جانسِيئَ تُوجِيان
تَارِيَ تڳان جنجي مِيان سِي مُون مَانَ مَرِنّ
اَللهُ اُنِ پرِينِ جاسِيئي ڪاجهه سَرِنّ
جيڪَرَ هلي حضُورِ مِ اءُ حَاضِرِيَان ونِّ
پَرَ سُڪِي لنگهه ساٿان ٿيا جان وَارِيان تان نه وَرِنّ
مِيان مُوٽِي وِنجه تُون گڏه پِرِي گاه
ڪَاسُو جهلِ ڪرَ ائيُو ڪري بنَا وَاپَاءَ
مُهجُو ڪجه قَريب کي عرض لکج اَللهَ
نِيئِي ڏِجِ نِشانِي ڪاسُو کي قَرِيب
جُو ڪَرَ نه لڌيان ڪَڏهِ هَنِ گولِي جي غَرِيبَ
هَنِ مُهجي حال جُو ڪُو نَتو ڪَرِ طَبِيبَ
اَسَرَ لڳو اهيان تُون هَلي اءُ حَبِيبَ
تَڏهِ ڪَاسُو وَٽِي قَيسَ کان پري پَنڌُ ڪَئَاءِ
مُوٽي مِصرِ ائيُو وَنجي گڏه گهرِ بَدَاءِ

جيڏانه قصر قاضي سوني ماگه مٿياءِ

دستڪ هڻي در تي اچي ليلان سڏ ڪياءِ

تڏهه سڏ ٻڌس سرهي ٿي جتم ايهه چوءِ

ڇي ماڙو وٺا مجنءِ ٿي الله ايو هوءِ

اٿي گهٽي اڪيرس اچي ادب ڪري

اءِ ميان اچار تون جيڪا ڳالِ ڳري

تانجي محمود اچي مجن مونکي هلايو

پرڪري پنڌڙو اءِ توڏانهه ٿي ايو

ڪاسو ڪنان قيس مون انڌي اُهڃاڻ

توڏانهه هوت هلايو سو جهلِ سهڃاڻ

تانجي پرِ پاڻ نه اچيا اءِ ڪاسي ڪريان ڪوهه

پاٽان ڏاڍو ڏيلم ڪوهايان وريه

منجاسڪ سيدچي ڪاسو ڪياءِ

پسي پيالو پري جور توڙ ناءِ

در ڪري دوستن تي پيڙي پڳاءِ

چي پرياڻ نه اٿيا ڪاسو مڪاءِ
ٿا ورپري ڪڇه موتي پاڳي ڏناءِ
جهل پهجو پور هو پيا ڪارڪناءِ
ڪوٺي اءُ قيس کي توڻ ڦرهتاءِ
تانجي محمود الي مجنون اچڻ تان نجهو
سڙي تهجي سڪم ڪارو ڪڙي ٿيو
ڪان پڇي قيس ڏانه توکي پڇي سِڪ
محبتي کي مجن جالڳي نيه نائِڪ
ته سنجهي مڙي سڄڻ هوند لوڪا ڪري لِڪ
پر مائِٽن جا مصرم تو سيني پاڻان سڪه
تيلا نه ڪري قيس تي ڏورا پاءِ ڏکه
تانجي دردءُ دوستن ري پوڳريان متي ڪن
اري مهجي اڳه اوءِ ڪانڊيڙ الڪن
ڪامي پئو خمار مهي کي هوتن
هيني وِنجايو حال مون پڇي لِئي پرين

منجا من محبوب مون جي وير ڪاوِ سرن

تہ ڪاري مُهِ قيامَ ڏينهِ اُٿيان سِ عاصين

ايو اوپا لاٿي تون ڪانيارا ڪينئي

خبر سندي سجڻ جيڪا مونکي پوءِ

تہ اگر ڏيون پير ڪري اءُ ونجان لالن لوءِ

خبر سندي سجڻ جي ڏي اچو ڪي ڏينهِ

تہ اٿيان ڪري پنڌڙو رسان ساڄن سيني

تاڻجي سگهي رس ساجنڪي ڪامل تون ڪاهي

سُڪو اهي سنجهہ لاڳا پالا هي

جتي توحيدو ايوتيا هي

تڏه بائي جي باني ڪي اُٿي اُٿ پلاڻ

ڏاڻي مهجي دوست ڏونهُ هلِ جان هلئي هاڻ

محبتي ڪي مجن ونجي پهچا پاڻ

تڏه اُٺي اُٺ پلاڻو بغدي بختاور

ڪاهي نڪي ڪر هوڪهِ پاهجي پر

اَڙِيُ هَٿِيُ اُنَ کِي ڪَاهِيَاءِ سِ ڪَامَ
مِيڇِيُ رَاتِ سُنْجهَمَ ڳُنگُوُوِسِ گَامَ
رَاتِ وِهَاڻِيُ رِنْجهَمَ اُئِيُ مَاڳِہ تَہِ
وِٿِيُ اُپِيَارِيُ عَاشِقَڪِي هَٿِيُ مَٿِيُ جُوءِ جَہِ
مَاڳُرُ سُنْجهَاتُوُ مُنْدَسُوُسَتِيُ سَاڻِ سُرَتِ
تَانَ پِيُرَپَاسَاهَ نَہ ٿُوُ اِپُوُ اِهِيُ اَتِ
اُوڏُوُ اَگَرِ يَنْسِ جَڏِهَ ڏِنَاءِ
پَسِيُ حَالُ حَبِيْبَ جُوُرَ تُوُرُنَاءِ
اِپُوُ اِهِيُ اُسَمِ سُڪُوُسَڏَاءِ
تَڏِهَ دَانَهُ ڪَرِيُ دَرُ دَسِ هَنْجهَ هَارِنَاءِ
هِيڻِيُ ڪِئُوُ هَتُرُ اَڪَامِئُوُ ڪِيَاءِ
اُوُرَاڻُوُنَ عَاشِقَ اُنَا اِچِيُ ڪِنَاءِ
اِءِمَٿَاتُوُ ڪُهُوُرِيُ اِيَنہِ چِيَاءِ
حَيْفُ مُهِجِي حَالَ کِي بِچِيُ اِءُ بِيڪَارِ
مُوُنَ ڪَرَنَلِڏِيُ ڪَڏِهِ سَاجَنَ تُهِجِي سَارَ

ٿِئِي چِئِي اُوڏِي ٿِي نِينھِ تِرِمَائِي نَارَ
وِڃِي ھَٿُ وِلِين کِي کُوسِيُو منجھان کَارَ
تَانِ ٿُو چِئِي تَارِيُ ڏُورِ وِڃِي ٿِي ڏَارَ
تَانِ مُرڪِي مَھدَا مجنُِ عَاشِقَ چِيُو اَتُورَ
چِي وَلَڙِي وَڏِي ڪِئِي مُونَسِ وِنڌُ رَوُورَ
ڏِينھَان چَائِي چَرجِيِئَ رَاتِيَانِ ڦَلِنِ ڦُورَ
ٿِئِي سَٽِينڌَهِ ڳَالِڙِي لَيلَانِ لَحِيَانِ
ٿِي نِمَاڻِ نِڪَڙِ ڪَامِلِ ڪُومَانِ
مجنُِ ڏِنِي مُنڌَ جَانِ عَاشِقَ اَرمَنِ
صُورَتَ سَنڌِي سِيڃُ وِيَسِ وِمَرَوَنِ
سَاهُ پِرِيَانِ تَانِ صَدقُو ڪِئُو خَاصَ ڪَرِ
ڪَرِي آهَ اُنَلِئُو پِئُو چِيِلِ چَرِ
ڪَرِي پِئُو پِتمَ عَاشِقَ ڪِئِي آهَ
وَتُو وِيِچَارِي نِڪَرِي اَگِينِئُو اَرواحُ
رَحمَتَ تِقتِي رَحِيمُ ڪَرِي اِپرِھِنِ اللهُ

قَالُوْا اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَيْهِ رَاجِعُوْنَ خَبَرَ ٿِي ڪَرِي
پِيْرَانِدِي پِرِيْنِ جِيْ رَهِي مُنْدَ مَرِي
سَچَا عَاشِقَ سَچَّسِ لَڌِيْ وِئَا لُوْءِ
پِرِيْنِ ٿُوْ پَاتَمِ مِڙُوْ مُوْئَا پُوْءِ
اِهِڙَا عَاشِقَ هُوْنِ جِيْ ڪَرِتَنِسِ تُوْهَ
صُوْرَتَ سَنْدِيْ سِچَڻِ ڏِٺِيْ ڪُوْنَهْ ڏُوْهَ
جِيْ هِي حُبَّ حَبِيْبَ ڏِيْ پَاڪَ ڪَنَانَ گُنَاهَ هُوْنِ
هُوْنِ سَمَانَانَ سَبْدُ چَئِي جِيْ پِرِيْ يَادِ ڪَنِ
سَنْجِهِيْ صُبُوْحَ سَاهَ سِ تِنْهِجِيْ حُبَّ رَکَنِ
مَرِهِيْ تَنِ کِيْ مُؤْمِنَ جِيْ ڏِيْئِي ڪَنِّ سُتِّيْنِ
فَاتِحَهٖ پَڙِهُوْ پَاتَمِ صُلْحُ سُهْدِ ڪَرِيْنِ
ڪَچَائِيْ ڪَرَمُ جُوْ پَڙُ ڏُوْ پُوشُ ڏَرِيْنِ
مَاهَ مُبَارَڪَ رَمَضَانَ جِيْ سَتَايِهِ سَارِيْنِ
قَدْرَ رَاتِ قِصُّوْ پُنُوْنِ ءِ ڏِيْنَهَ اَنْگَارِيْ
ڪَارَهَ سَاءِ چِتِرِيَهَ هُوْ هِجْرَةَ سَنَ سَارِيْ

عِرفانَ جي عِشق جو فاضِل جو پڙهُو فنّ
وِنْدا سِي اِيمانَ سِين ڪلمون کڻِي جنّ
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللّٰهِ

صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَصَحْبِهٖ

وَبَارِكْ وَسَلِّمْ

تمّت

م

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ وَالْمِنَّةُ وَعَلٰى رَسُوْلِهِ التَّحِيَّةُ

وَالثَّنَاءُ تمام ٿِئو هِنّ ايّام فرحت فرجام

مجنون و ليلا جو قصّو اهتمام سين بنده

درگاهه ڪريم قاضي ابراهيم ابن حاجي

الحرمين الشريفين مرحوم و مغفور

قاضي نور محمّد صاحب پلبندي

جي منجهه مهيني ذي القعد

تاريخ ٻارهين سنه ١٢٩٣

ڪافي بلند جي

اچي دلڪي ڏنو دلاسو قربا ڪو يارا پهچو
ليلي مجنون سارئو صيقل ڏکئو گذارئو
سهڻي مهار ساريو سادل ڏيئي سنارا
رانجهي مرون جي لابون اچي دلڪي

ڪانگل ادائو اندي قاصد بزيان جاپاندي
هي دل مشتاق ماندي پرچي ملو پيارا
مارس جدائي اهجي اچي دلڪي

سهڻي اڪي هي سنجه تون مهجي منت هي منجه تون
پيرو پيلا نه پنجه تون پرچي ڪرهو نه پاسو
ايس اجهي آواهجي اچي دلڪي

اڪي بلند سوالي مي پي تيا موالي
تيڏي اميد والي محبت منجا ڪاماسا
تان ڪرم ڪرهو آءِ قهسان اچي دلڪي

ڪافي ابوبڪر جي

ڪَرُ نينهن بَئي نازَڪ پَرِ پَهِجي نازَنِ نماريو
يارَ منا جانِ ڪولِ نقاب ڪي
ڏِسُ ڪِ طَرَفِ آساهِجي جَڏُهن جانِ جي جيارِو
ڪَرُ نينهن بَئي نازَڪ پَرِ پَهِجي نازَنِ نماريو
تهجو فراق ماري مونکي بار بار يار
پَهِجي وِصَلَ جُو پيار لَ پِيا لوُهتا پيارِو

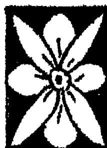
	ڪَرُ نينهن بَئي	

اوُ آوَ اهِجي دَرِ جُوُ اهيان ساجن سگهه سَدَ
پَهِجي وَرَ آسنجاڻ مان سان ڪَڍِ گڏارو

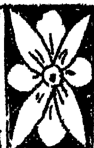
	ڪَرُ نينهن بَئي	

ابوبڪر جي ازي سِنِ سُئوالُ تي راضي
خاطِرِ خُدا جي نالي هيڪرَ حسن ڏيکارِو

	ڪَرُ نينهن بَئي	

ڪافي ابوبڪر جي

گھوڙو وڃوڙو توُن وري اءِ وطن يار

آئيءَ ڪان اگو ميان وو ڏکڙ ڏيئي ويم ڏورو

لهُ ساجن سڳي سار   گھوڙو

ڏاريان ڏاري ڏيه جا   ميان وو

جت ڪري وھيا زورو   سرپوتن پڌي پار

گھوڙو وڃوڙو توُن

پنوُن ڪيچ ڪوپا هجو ميان وو

ته تڪي تورو   ويٺي پل پل پچان پار

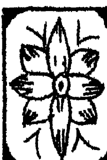
گھوڙو وڃوڙو توُن

ابوبڪر جيئي انجو ميان   وو

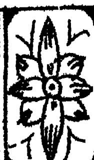
اهيم هنيڙي مهورو   سي دوست نه ڏين ڏار

گھوڙو وڃوڙو توُن

وري اءِ سڄڻ يار

ڪافي ابراهيم جي

جاني جدائي يار ماري ٿي منکي

رُوزِ ازل کان اڳري ميان وُڌي لالن لائي

يار ماري ٿي منکي هي جاني

لُوکيا تمڪانگڙا ميان وُوبهي ڪروائي

يار ماري ٿي منکي هي جاني

مُني جي مرض جي ميان وُواهي سيّد هٿ سگهائي

يار ماري ٿي من کي هي جاني

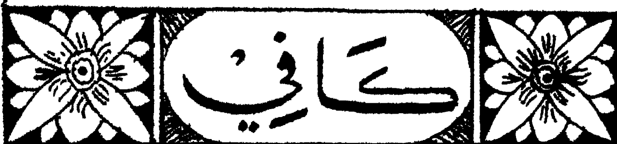
ناز نهوڙي اهيان ميان وُواهيان گهورڻ گهائي

يار ماري ٿي من کي هي جاني

ابراهيم چئي اُبراءِ پر ميان وُڍي ڪريلائي

يار ماري ٿي من کي هي جاني

جدائي يار ماري
ٿي من کي

پاندي اءِ پڇايان تهجا پرِ پنل جام

سُکه ساءِ وُسپرِ ميان وُوڳالي ڳڻ اءِ اُٿي ڳايان

آچي لائق لڳيس لام — پاندي پڇايان

مٽ آئي لاءِ مون پرِ ميان وُوُ ويٺي رُوزَ واجايان

اءُ ساجن صبح شام — پاندي پڇايان

ڪوڙِ قاصد گهڄڻي ميان وُوحب مان هلايان

تهجي معلوم آئي مام — پاندي پڇايان

نيڻ ڪڻ ڏاڍي نازمان — دلڙي لُٽي جان يارِ وُ

پُنل ساڻ پريت جو جيڏي آچي جيڻ وجرِ وُ

آنکه اصل ڳان لکئو قلم وهيو ڪلتا رجو

دلڙي لُٽي جان يارِ وُ

مڇه مُهِ جي منهنجا ڳاءِ جانب يارِ وُ

ماري هِن معذ وري لالن لوري لائي وُ

دلڙي لٽي جانِ يارو

ننڊ نهوڙيس جيڏي ڪيچين ڦري سان ڪيچو
سارنڌ ٽيڙ مسري پوءِ تي پوو مانکي پيئو

دلڙي لٽي جانِ يارو

ڇلي جا بيس چيڙهارو لنگي مهجو هوتڙو
ابراهيم چوي انجو ڏونگر منجها ڏسڙو پيو

دلڙي لٽي جانِ يارو

ڪافي

هي يار گهايس گهور تهجي ناز نرمل جا منا
مهجا پر محبوب ميان اهن آدي انگي ڏنا
جن ڏنا اگريس مي پيئي ميان محبت منا

هي نازنينن جا منا

طعنا ميهڻان انجام ڙئي اهين سرتي سنا
وس ويچاري جو وهيو لوري پر تهجي لنا

هي نازنينن جا منا

ٻانهُ ٻڌي ٻانِ جنهن ناٿِي سِسِي سائل ٻَنا
عاصِي ابراهيم چئي ڪُوڙ ٻري ڪانِي ڪُنا

هي نانَ نِيڻن جا مِنا

ڪافي

سانئي سِينهڙُو ڏيج تُون پانڊي پرينَ کي چئجِه تُون
سارِي سِيحڻ کِي ڏيج تُون قاصِد ڪِتابت هِي هِجي

سانئي سِينهڙُو ڏيج تُون

ڪُوڙِ سِيئِي وِنجائِي راتڙِي اُوڻِي وِهِيا پرِ ياڻهِي
ڏاڍي جتنِ سِندِي ذاتِ هِي ڏُکڙِ ڏيئي وِهِيا هِنيڙو

ڏهي — سانئي سِينهڙُو ڏيج تُون

ڏادُو پريان تُهجو پُو رمُون ڪهس نَڪُو مذڪُور مُون
سانڍُو سِيحڻ تُهجو سُو رمُون سلندِيسَ نَا ڪهس صحي

سانئي سِينهڙُو ڏيج تُون

مُون ٿِي سِيحڻ تُو کِي سارِئُو — تُهجِي وِڇوڙِي مُون کِي مارِئُو
ڳالِين ڳُڻنِ تُهجِي ڳارِئُو — هِنيڙُو وِنماتُون پُو ڏرهِي

سَائِي سينهن وٽ ڏيج توُن

فتح ٿيوي نت دَاهي وِسَر وِيجن مونکي ناهي

اَڳيئي ڏٻُاهي روحيئي اچي ويٺ رهي

سَائِي سينهن وٽ ڏيج توُن

ڪَافي

توُڻي نين منِين الوُميان اَلوُاءُ اُن جي اهيان

زورُ وهِن ضعيف سِ ڪامل ڪوه ڪرين

الوُميان اَلوُاءُ اُن جي اهيان

پڪ پدَ منٿوُ اڳري سُرڪي مَان سنجين

الوُميان اَلوُاءُ اُن جي اهيان

پانِ بارُ وچا پانهجي سُگرمَان سدِين

الوُميان اَلوُاءُ اُن جي اهيان

پيراءُ نه پچي ڪرهلَ هُوءِ نه جهلين

الوُميان اَلوُاءُ اُن جي اهيان

توُڻي نين منِين الوُميان اَلوُاءُ اُن جي اهيان

ڪافي

ڪُوهيارِي جي ڪامارِ بِندِيم ماءِ

جامَنِ اَنْدَرِ رُوڳا لَڙِي

چَڙان ڏُونگر چوٽِي سيپِريان جي ساءِ

مارِ بِندِيم ماءِ وُومَنِ اَنْدَرِ جاڳا لَڙِي

نهارِ يندِيسِ نِڪَرِي هاڙُهو هُوتَنِ لاءِ

مارِ بِندِيم ماءِ وُومَنِ اَنْدَرِ جاڳا لَڙِي

مَولي مُونکي ميڙِي جانب سَندِي جاءِ

مارِ بِندِيم ماءِ وُومَنِ اَنْدَرِ جاڳا لَڙِي

پاندِيَنَ اپِيرِيرِي پِرِيَانِس پُهچاءِ

مارِ بِندِيم ماءِ وُومَنِ اَنْدَرِ جاڳا لَڙِي

پِرَ اندِي پنُوهنجي مُهجو لوڙُ لتاءِ

مارِ بِندِيم ماءِ وُومَنِ اَنْدَرِ جاڳا لَڙِي

تمام ٿيو اهتمام سان بنده درگاه رب ڪريم قاضي ابراهيم ابن المرحوم المغفور قاضي نور محمد صاحب پلبند رجي بتاريخ ٣ ذي القعده سنه ١٢٩٣ مطابق ٢ نومبر سنه ١٨٧٦